

UŽIVLJENOST U MUHADŽIRSKI ŽIVOT NA SJEVERU

Uzeir Bukvić: *Sijermina djeca*, reportaže, izdanje autora, Sarajevo – Oslo, 2006.

Rahmetli Zulfikar Zuko Džumhur, veliki karikaturist, izuzetan putopisac i vrsni pisac reportaže – shodno vremenu u kome je živio i dobro ga poznao – definirao je novinsku reportažu kao jedinu literaturu za narod. Međutim, iako su objavljeni i objavljuju se tekstovi s takvim nadnaslovom, reportaža je gotovo iščeznula u ratnom i poratnom bh. novinarstvu.

Zato posebno raduje pojavljivanje knjige novinskih reportaža Uzeira Bukvića, predratnog dopisnika TV Sarajevo iz Brčkog i Posavine, sada nastanjenog u Norveškoj, pod neobičnim naslovom *Sijermina djeca*. Helem, u našoj sandžačkoj mitologiji (a Bukvić je sandžački Bošnjak) očuvana je priča o nekoj Sijermi koja je imala buljuk djece, pa ih život rasijao izvan zavičaja. Njegova knjiga svjedoči o Bošnjacima koje su ratni usud i tzv. međunarodna zajednica – poput Sijermine djece – rasijali svukud po svijetu, pa su zaživjeli i tamo gdje nismo mogli ni zamisliti da će nas ikad i ikako biti u velikom broju, eto i u Norveškoj; surovoj, hladnoj, dalekoj, primamljivoj, sada najbogatijoj zemlji na svijetu.

U ovoj knjizi okupljene su novinske priče o Bošnjacima između egzodusa i svikavanja na život na sjeveru kao na nešto najnormalnije. Uzeir Bukvić ispreda svjedočanstva o tome međuvremenu, šta je i kako je bivalo s našim ljudima. To nisu svjedočenja *naknadne pameti*, nego, neposredna, zapisivana kako se i šta zbivalo s Bosnom, s tim ljudima i u tim ljudima, s tim ljudima izvan Bosne, posebno na sjeveru Evrope. Uzeir Bukvić je uživljen u živote drugih i nije posmatrač koji samo opisuje šta im se događa. On čuva dignitet junaka svojih reportaža, ma koliko oni postrtali ili se uzdizali, čak i onda kad oni, živeći u sasvim drugom

prostoru, ne shvataju da i dalje žive u vremenu koje je prošlo. On i takvima čuva ponos i ne dozvoljava sebi podsmijeh. Piše i o sebi, a to mu omogućava da napiše i ono što ne bi pripisao uz druge. To nije samohvalisanje, japajakanje, narcisoidnost, zloupotreba tzv. spisateljskog sveznanja, čega ima u slabim reportažama. To je nepoštedan odnos prema vlastitim lutanjima, vrludanjima, gubljenjima, posrtajima, ne libeći se ni crnohumornog vica na svoj račun ili samokritike. I takvi, njegovi tekstovi su iznijansirani, ni prelaze granice banalnosti, primitivizma, egoizma.

Bukvićeve reportaže su osmjehnute. I one tegobne, i one koje nose surove pečete. Nema u njima bezizlaza. Ako se učini da nema šanse, ima! Ima je i tako što Bukvić kao novinar ne ostaje po strani, nego s ljudima o kojima piše dijeli njihovu sudbinu i direktno im nastoji pomoći, ali ne samo objavljivanjem tekstova o njima u našoj štampi u dijaspori, nego i direktnim pomaganjem u *ganjanju pravde*, tako da i sam postaje akter zbivanja o kojima piše, a da bi doprinio sretnijem raspletu.

Na kraju knjige načinjen je dodatni napor i sačinjen registar više od hiljadu imena (i prezimena) koja su spomenuta u knjizi!

Knjiga je i tematski raznovrsna. Ma koliko su ove reportaže raznolike, zanimljive, proživljene..., da je knjiga svedena samo na reportaže o Bosni i Norveškoj, zaprijetilo bi da bude monotna. Zato su uvršteni tekstovi s utakmice nogometne reprezentacije Bosne i Hercegovine u Danskoj, o Bošnjaku koji dugo živi u Americi, o talijanskoj reporterki u Sarajevu, zagrebačkim (ne)zgodama te putopisne reportaže iz Turske i Italije.

Inače, televizijsko novinarstvo sasvim je različito od *pisanoga* novinarstva, pa je i pristup televizijskoj reportaži različit od novinske. Otuda Uzeir Bukvić zavrjeđuje priznanje na ovoj izvanrednoj knjizi novinskih reportaža.

Isnam Taljić